

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΑΤΙΑ ΠΛΑΝΑ

Ματάκια που σ'ας γνώρισα έν' απόβραδο τ' Απριλίη
κι' έννωισα μέσ' στ'ά βάθειια μου τ' απόκομο σ'ας φ'ως
ση λάμψη σ'αυ νυχτόμμερα, ώ φωτοβόλο ήλιοι,
και την εικόνα σ'αυ γροισά στ'ά μάτια μου έπιτρούς.

Πουά δύναμι ήπερόκομια έχετε σεις, ώ μάτια,
που την καρδιά μου πλήγωσε ή πρώτη σ'αυ ματιά ;
Πουά δύναμι κατούισκε στ'ά μάγα σ'αυ παλάτια
κι' άναψε μέσ' στ'ά στήθηια μου άδούταστη φωτιά ;

Ώ μάτια πλάνα, αυτόφωτα χρυσόχαινα διάμαντια,
άσπρόκομοι που χύνετε χαρά, φ'ως άγνιο,
π'ωθ θάβηλα παντοτινά νύ σ'αυ θωρού άγνάντια
σε κάθε άπομείημερο, σε κάθε δειλινο' !...

ΚΑΚΗ ΝΥΧΤΑ

'Αργά, βαριά άκούγονται σαν κλάματα πηγμένα
τά κήματα της θάλασσασ στην έρημ άσρογαλιά
κι' ό άνεμοσ στην πόρτα μου βογγάει άγροκειμένα
μάδς κοινουβάγιασ φρένοντασ τη θλιβερή λαλιά.

Κι' άκούοι της νύχτασ τη βοή και την άνεμοζάλη
ούά να μου στέλιονοι ό νεκροί άπειλάπιασ φωνέσ
και γιγατένια κήματα ξεστούνε σ' άσρογαλιά
κι' έρώτων φέρνονοι προσευχέσ κι' άγάπεσ μα-
(χρινέσ,

ΕΘΝΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

Καβάλλια.

I. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΝΤΑΝ... ΝΤΑΝ...

'Αρχογυτιάει ή καμπάνα άλαργινά
Ντάν... Ντάν... Μέσα μου κοινοίό κήματα λήθη
Κι' άνυπόβλητοσ στην ψυχή μου οι χιπίοι
Ντάν... Ντάν... Κάποια μου θήμαρ έστνά...

'Αρχογυτιάει ή καμπάνα άλαργινά
Σάν, τότε που μάζονά μου είχεσ φύγει...
Πληγή καινούργια στην καρδιά μου άνοιγε
Κεί που ή παλιά άρχινοσε να περνά...

B. Π.

ΜΟΝΑΧΑ Τ' ΑΓΕΡΙ

Τό γλοιο τοΰτο κι' άχρω
Κι' άσυντροφίαστο δειξ.
Δάκρυα στ'ά μάτια
Και πίκρα στ'ά χείλη.
Και σαν ήθεσ στο πλάι μου
Κι' έγειρε ή λύπη
'Η καρδιά μου διπλόνοισε
Την άγάθη που λείπει.

Παρήγορο τίποτα,
Μονάχα τ' άγέρι
Χαίδεσαι τη θήμηρα
'Ανέμο χέρι.

Και κνλάει και κνλάει,
Και μιλάει και μιλάει
Γιά κάτι που πέρασε
κι' έχάθη και πάει...

N. 'Υόρμη.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΑΗΣ

πρ'ος την πόρτα, την άνοιξε, φώναξε βοήθεια και ξαναγύρισε για ν'
άποκόση το μαχαίρι άπ' την πληγή και για να ιδή άν ήταν άκόμα
δυνατό ώσ δολοφόνο του γέρο Φέλιξ.

Μά την ίδια στιγμή, άντρες και γυναίκες, έτρεξαν ξετρελαμένοι
μέσα και, βλέποντασ το Βερνάδο άπ' το πελώριο μαχαίρι στο χέρι,
άπό το όποιο έσταξε το αίμα, κι' άπ' την άλλη μεριά το γέρο σκοπο-
μένο, ώρμησαν όλοι μαζί έναντιον του και τόν άρόπλησαν, φωνά-
ζοντασ :

— Είς θάνατον ! Είς θάνατον !

— Έπειτα με γροθιέσ, με κλωτσιέσ, με μαστουριέσ, τόν ώδήγησαν
ώσ το πήμα όπου, μοσπετομένο άπ' το ξύλο, τόν παρ'έδωσαν στον
άστυνόμο ώσ δολοφόνο του γέρο Φέλιξ.

'Η δική έγινε έπειτ' άπό μερικούσ μήνεσ κι' ό Βερνάδοσ κατα-
δικάστηκε σε ισόβια δεσμά. "Αν και ελεσ στούσ δικαστάσ με ποό
τρόπο είχε σκοτωθεί ό γέροσ, κανένας δέν ήθέλησε να τόν ποτήρη.
'Η έναντιον του άποδείξεισ ήσαν άναμφοριτίητες. Είχεσ σπληηφεί
έν' ατόφωρο κατά τη στιγμή του έγκλήματοσ. Καθ'ώσ
μάλιστα βόηχαν το νυέλινο φορέο το Φέλιξ στην τσέπη
του, άπέδωσαν στην κλοπή τη δολοφονία...

'Η έκδίκισις του Φέλιξ ήταν καλά μελετημένη... 'Ο
γέροσ είχε νικήσει...

Ο ΗΡΩΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΒΟΤΣΗ

Πρ'ος τής άνατινάξεωσ του «Φετχι Μπουλέντ». Ένας μη-
πειώδησ λόγοσ του ήρωοσ. Πρ'ος τ'ό θάνατο και τη δόξα. 'Ο
ηρώομοσ του πληρωμάτοσ. 'Ο χαριτωμέσ πρ'ος την «Σφα-
κτηρία». 'Ο Βότσησ κι' ό καμαρότοσ του. 'Η πεποιθήσις
πρ'ος τη νίκη. Μιά συμφορία του με τόν Κυπάρισσο Στέφανο.
'Η καταγωγή του Ν. Βότση, κτλ. κτλ.

'Επ' τη ευκαιρία του θανάτου του ναυάρχου Νικολάου Βότση, τόν
όποιο φήμησε δόλοληρη ή 'Ελλάσ, δημοσιεύομιοσ σήμερα μερικά ά-
νεκδοτά του, παρμένα άπό την πολεμική δράση του ένδόξου ναυτικού
κατά τόν 'Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1912—1913.

'Όταν, τ'ό βράδυ τής 19ης 'Οκτωβρίου 1912 απέλευσε άπό το λι-
μάνι του 'Ελευθεροχωριού το τορπιλλόλο 11, το όποιο κυβερνοΰσε ό
Βότσησ, διευθύνονο πρ'ος τόν λιμένα της Θεσσαλονίκησ, όπου επ'όρ-
κειτο να τορπιλίση το Τουρκικό θωροπτό «Φετχι Μπουλέντ», ό η-
ρωοκόσ θαλασσονόσ παρ'έταξε τούσ άνδρεσ του πληρωμάτοσ και τούσ
έξοφρονησε τόν παρακάτω άξιωμαχονοηνο λόγο, ό όποιοσ θυμίζει τά
λόγια του Λεονίδα πρ'ος τούσ Τριακοσίουσ πρ'ος τής μάχησ των Θεο-
μοπών :

— Παδιά, πρέπει να ξέρετε π'ωσ έκει που πάμε τώρα, δέν πάμε
για διασκέδασι ! Πρέπει να τ'ό παρ'εσ άπόρ'ασι π'ωσ ή ζωή μας είνε
χαμένη. Γι' αυτό όποιοσ άπό σ'αυ έχει χηρα μάνα, που άπ' αυτόν
πεποιμένο να ζήσει ή άναπατρεσ άδερφοάδεσ ή μη-
ζωρά παιδάκια, όποιοσ άπό σ'αυ είνε νεοπατρεμίομοσ
κι' άφησε πίσω την καλή του γυναίκα, όποιοσ έ-
χει οικογενειακά βάρη και δέ χάρισε τη ζωή του
και δέν θέλει να πεθάνη τόσο γρήγορα, αυτόσ δέν
πρέπει να μ'ασ ακολουθήση. Αυτό σ'αυ τ'ό λέω με
την καρδιά μου και δέν είνε καθόλου ντροπή. 'Ο-
ποιοσ θέλει να μείνη, άσ μη σ' αυτές τ'ις βάρ-
κεσ που μ'ασ ακολουθοΰν (πραγματικά μαζί με το
τορπιλλόλο είχαν ξαναχτεί στη θάλασσα και δύο
βάρκεσ έντοπιον, ή όποιεσ γύρισαν έπειτα πίσω)
και άσ βγή στη στεριά. "Αν μ'ασ βοηθήση ό Χρι-
στόσ και με τη δύναμι του γυρίσομιοσ πίσω, θα
ξαναπαρ'οισιομιοσ άπό δω να τόν πάρσομιοσ. Σ'αυ τ'ό
λέω και πάμ π'ωσ αυτό δέν είνε καμιά ντροπή.
'Απειναντίασ όποιοσ θέλει, έχει ύποχρ'ωσι και πρέ-
πει να τ'ό κάνει...

— Παιδιά, πρέπει να ξέρετε π'ωσ έκει που πάμε τώρα, δέν πάμε για διασκέδασι ! Πρέπει να τ'ό παρ'εσ άπόρ'ασι π'ωσ ή ζωή μας είνε χαμένη. Γι' αυτό όποιοσ άπό σ'αυ έχει χηρα μάνα, που άπ' αυτόν πεποιμένο να ζήσει ή άναπατρεσ άδερφοάδεσ ή μηζωρά παιδάκια, όποιοσ άπό σ'αυ είνε νεοπατρεμίομοσ κι' άφησε πίσω την καλή του γυναίκα, όποιοσ έχει οικογενειακά βάρη και δέ χάρισε τη ζωή του και δέν θέλει να πεθάνη τόσο γρήγορα, αυτόσ δέν πρέπει να μ'ασ ακολουθήση. Αυτό σ'αυ τ'ό λέω με την καρδιά μου και δέν είνε καθόλου ντροπή. 'Οποιοσ θέλει να μείνη, άσ μη σ' αυτές τ'ις βάρκεσ που μ'ασ ακολουθοΰν (πραγματικά μαζί με το τορπιλλόλο είχαν ξαναχτεί στη θάλασσα και δύο βάρκεσ έντοπιον, ή όποιεσ γύρισαν έπειτα πίσω) και άσ βγή στη στεριά. "Αν μ'ασ βοηθήση ό Χριστόσ και με τη δύναμι του γυρίσομιοσ πίσω, θα ξαναπαρ'οισιομιοσ άπό δω να τόν πάρσομιοσ. Σ'αυ τ'ό λέω και πάμ π'ωσ αυτό δέν είνε καμιά ντροπή. 'Απειναντίασ όποιοσ θέλει, έχει ύποχρ'ωσι και πρέπει να τ'ό κάνει...

Μόλις ό Βότσησ τελείωσε τόν ήπεροχο αυτό
λόγο του, οι ναύτεσ του άπάντησαν όλοι με μία
φωνή :

— Κανένας μας δέν θα φύγη !... "Αν είνε να
πεθάνομιοσ, θα πεθάνομιοσ όλοι μαζί κοντά στο
γενναίο μας κυβερνήτη...

Και έμειναν πράγματι όλοι άλόνητοι στις θέ-
σεισ των, για να δοξάσομιοσ το 'Ελληνικό ναυτικό.

Πρ'ιν ό Βότσησ ξεινήσει με το τορπιλλόλο
του άπό το 'Ελευθεροχώρι για τη Θεσσαλονίκη,
έστειλε τόν έξ'ησ χαρτερισμό πρ'ος τη «Σφακτη-
ρία», ή όποια ταξείδευε την ώρα εκείνη για το
Βόλο :

«Τ'ό τορπιλλόλο 11, πρ'ιν επιχειρήσει να
γρ'άψη μία νέα σελίδα στην 'Ιστορία τής 'Ελλά-
δοσ, σ'αυ χαίρετά !»

Πρ'ιν το τορπιλλόλο 11 εισπλεύσει στο λιμένα της Θεσσαλονί-
κησ, ό καμαρότοσ του κυβερνήτου του ειπε σε τόνο έξομολογήσεωσ :

— Δέν με νοιάζει για τ'ό τομάρι μου, άν πάθομιοσ έπαιση, άλλα
που έχω να παντρέψω πέντε αδερφέσ...

Και ό Βότσησ τού άπάντησε χαμογελώντασ :

— Για να τ'ις παντρέψησ έσύ, φοικαρά μου, πρέπει να ζήσησ έ-
κατό χρόνια. Ένω άμα σκοτωθεί, θα τ'ις κλοπαπντρέψη το 'Εθνοσ !

Την ήμερα που ό Βότσησ ανέλαμβανε τη διοίκηση του τορπιλλό-
λο 11, το όποιο θα λάμψανε με τη νίκη του, έτιχε να συναντηθή
με τόν άειμνηστο καθηγητή του Πανεπιστημίου Κυπάρισσο Στέφανο.

'Ο καθηγητήσ έπιασε κοδέβια μαζί του και άπάνω στον πατριω-
τικό του ένθουσιασμό τού ειπε :

— Τέλοσ πάντων αυτή τη φορά άπ'ετι να μάλαουρησιομιοσ, κ'ύ-
ριο Βότση.

'Ο γενναίοσ άξιωματικόσ, άκούγοντασ τά λόγια του, του άπάντησε
με άταπειθήση, σαν να μάντευε άπό πρ'ιν το ήρωικό κατοζήθημά
του :

— Έννοια σ'αυ και πολύ γρήγορα θα λάβετε ευχάριστεσ ειδήσεισ
μου...

'Ο Νικόλαοσ Βότσησ ήταν γροΰς γιαιρού και άνεργόσ του ένδό-
ξου ναυάρχου μας Παύλου Κοινοτυριώτη, γιατί ή μη-
τέρα του καταγόταν άπό τη μεγάλη 'Υδρ'ωική οικογέν-
εια τών Κοινοτυριώτηδων. 'Υπήρξε μέγιστο πρ'ος τ'ό θάνατο
του, όπωσ και τόσοι άλλοι έξοχοντεσ 'Ελλήνεσ, συνδρο-
μητήσ του «Μπουκέτο» και θερμόσ φίλοσ του.